

A bíróság a Dr. P Z Ügyvédi Iroda (1026 Budapest, Pasaréti út 129., eljár: dr. P Z ügyvéd) által képviselt **ÉTER-1. Kft.** (1132 Budapest, Hegedűs Gy. u. 49-51.) kérelmezőnek dr. Sz. T irodavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) kérelmezett ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálata iránt folyamatban lévő nemperes eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

A bíróság a kérelmező felülvizsgálati kérelmét **elutasítja**.

Kötelezi, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az adóhatóság külön felhívására - 10.000 (azaz tízezer) forint eljárási illetéket.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s:

A kérelmezett 2012. november 28-án, Vj/65/2012. számon versenyfelügyeleti eljárást indított a kérelmező - és mások - mint eljárás alá vont vállalkozások ellen gazdasági versenyt korlátozó megállapodás tilalmának feltételezett megsértése miatt, mivel valószínűsíthető volt, hogy az eljárás alá vont vállalkozások olyan magatartást folytattak közbeszerzési eljárás vonatkozásában, amely során megállapodtak, hogy a kérelmező pályázati nyertessége érdekében mely közbeszerzés esetében mely ajánlattevők milyen árszinten adnak be színlelt ajánlatot. A vállalkozások magatartása kiterjedt az ajánlati árak egyeztetésére és az ajánlatadói szerepek felosztására.

A versenyfelügyeleti eljárás a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 2012. szeptember 3-án kelt, 1.Gpk.41.486/2012/2. számú végzése alapján engedélyezett, a kérelmező telephelyén 2012. november 28-án, 29-én és 30-án tartott, a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 65/A. §-a szerinti előzetes értesítés nélküli helyszíni vizsgálattal (a továbbiakban: rajtaütés) indult. A kérelmezett vizsgálói 2012. november 28-án 10.00-kor jelentek meg az 1093 Budapest, Közraktár u. 28. fsz. 3. szám alatt rajtaütés céljából. Gy M ügyvezető (a továbbiakban: ügyvezető) a helyszínen kijelentette, hogy a birtokában lévő iratok állam- és szolgálati titkot tartalmaznak, és azok nem választhatók szét az államtitkot nem tartalmazó iratoktól. A kérelmezett vizsgálói felkérték az ügyvezetőt és az akkor már a helyszínen tartózkodó jogi képviselőt az ügyvezető irodájában található írott dokumentumok közös áttekintésére, és felhívták a figyelmüket arra, hogy a Tpv. 61. §-a szerinti eljárási bírság szabható ki a kérelmezővel szemben. Az ügyvezető elmondta, hogy az eljárást akadályozni nem kívánja, de az állam- és szolgálati titok jogosulatlan megismerésének bűncselekményére történő hivatkozással nem kíván együttműködni a kérelmezettel, hivatkozott az ORFK jogi igazgatójával korábban lefolytatott beszélgetésre, mely során felhívták a figyelmét a titoktartási kötelezettségére - az eljárás tárgyát képező - közbeszerzések és az azokkal kapcsolatos adatok kapcsán, azonban állításait igazoló dokumentumot felmutatni nem tudott. A kérelmező előadása szerint a vállalkozási szerződések mellékletében általa vállalt titoktartási kötelezettség a közbeszerzési eljárás és a vállalkozási szerződés teljesítése során megismert összes adatra vonatkozik. A vizsgálók elmondták, hogy az állam- és szolgálati titoknak az irat jellegéből egyértelműen ki kell tűnnie, erre hivatkozással nem akadályozható a vizsgálathoz kapcsolódó iratok áttekintése. Kérelmezett vizsgálói felhívták a kérelmező figyelmét arra, hogy a minősített adatok védelméről szóló 2009. évi

CLV. törvény 16. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a Nemzeti Biztonsági Felügyelet (a továbbiakban: felügyelet) engedélyét és telephely biztonsági tanúsítványát mutassa be. A kérelmező ügyvezetőjének nem volt tudomása arról, hogy a kérelmezői társaság rendelkezne ilyen engedéllyel. Az ügyvezető nem tudott választ adni arra a kérelmezetti kérdésre, hogy ki minősítette államtitoknak a kérdéses adatokat, megítélése szerint állam- és szolgálati titoknak minősül a tevékenysége során a rendőrségi, büntetés-végrehajtási, terrorelhárítási és egyéb szigorúan védett épületekre, illetve ingatlanokra vonatkozó valamennyi okirat, adat, információ, továbbá minden olyan levelezés, információcsere, amely ezen adatokra, iratokra vonatkozik. Az ügyvezető nem tudott válaszolni arra a kérdésre, hogy a számítógépe megfelel-e a minősített adatok tárolására vonatkozó jogszabályi követelményeknek, és nem tudott információt szolgáltatni arról, hogy számítógépe milyen biztonsági fokozatú. A vizsgálóknál lévő ORFK nyilatkozat másolat szerint minősített adatot nem adtak át a kérelmező részére, és nem hatalmazták fel minősített adat kezelésére. A kérelmező észrevétele szerint ez más szerv objektumaira nem vonatkozik. Az előbbi válaszok alapján a vizsgálók megállapították: arra, hogy a kérelmező által állított adathordozón, illetve az ügyfél birtokában - akár papír alapon - ténylegesen minősített adatok lennének, semmilyen külső jel nem utal, és ilyenek a létét semmilyen módon valószínűsíteni nem tudta a kérelmező. Az ügyvezető előbbi nyilatkozatára tekintettel a kutatás nem kezdődhetett meg 15.00 előtt, a vizsgálók folyamatosan konzultáltak a kérelmezett jogi irodájával arra vonatkozóan, hogy az ügyvezető nem dokumentált állítása ellenére megkezdődhet-e a helyszíni vizsgálat érdemi része. Tekintettel arra, hogy a levelezés jogszerűen nem tartalmazhatott minősített adatot, 15.00-kor kezdődött meg az ügyvezető levelezésének lementése az ügyvezető asztali számítógépéről, valamint birtokba vették az ügyvezető határidő naplóját, asztali naptárát eredetiben és egy összesítő értékelő táblázatot másolatban. Az előbbiekről készült jegyzőkönyvet 17.00-kor zárták le.

A második vizsgálati napon - 2012. november 29-én - a kérelmezett vizsgálói lefoglalták, lezárt és lepecsételt tárolóban helyezték el a L Zs kérelmezői munkatárs által használt laptopot, a titkárság és az ügyvezető asztali számítógépeit, lementették az ügyvezető levelezését az iPhone-járól elektronikus adathordozóra, majd zárt borítékban elhelyezték azt a kérelmező képviselőjének azon hivatkozására, hogy ügyvédi titkot tartalmazhat.

A harmadik vizsgálati napon - 2012. november 30-án - az előző nap lefoglalt, lezárt és lepecsételt L Zs által használt laptop, a titkárság és az ügyvezető asztali számítógépei átvizsgálásra kerültek. A felügyelet egyik munkatársa - N V - megállapította, hogy a L Zs által használt laptop operációs rendszere nem működik, azon adat nem található, és a winchester kicserélésére vagy tartalma törlésére került sor, azonban biztos következtetést nem tudott levonni annak tartalmáról. A kérelmező előadása szerint N V az előbbiekről szerinti nyilatkozatot nem tett, hanem azt közölte, hogy a winchester sérülhetett, vagy eleve sérült volt, és csak a laborban lehet eldönteni mi történt azzal. B Z kérelmezetti vizsgáló a titkársági gép átvizsgálása során megállapította, hogy a levelezést tartalmazó outlook fájl kitörlésre került 2012. november 28-án 17 óra 08 perckor. A gép rendszerideje a vizsgálat időpontjában a helyes időt mutatta. Az ügyvezető vizsgálói kérdésre azt válaszolta, hogy az első kutatási nap végén a kutatás befejezése után utasította a munkatársait, hogy minden „vackot” töröljenek le a hálózatról, nehogy külső hálózatról behatoljanak a vállalkozás rendszerébe. A felügyelet munkatársa - N V - B Z informatikus vizsgálóval abban állapodott meg, hogy mivel a titkársági gép törölt fájlokat is tartalmaz, azokról csak helyreállítás után lehet eldönteni, hogy tartalmazznak-e minősített adatokat, és amennyiben igen, azt a kérelmezett jelzi a felügyelet részére. Az ügyvezető gépének és a nyomtatott, papír alapú dokumentumoknak a felügyelet munkatársai által történt átvizsgálását

követően megállapításra került, hogy azok valószínűsíthetően nem tartalmaznak minősített adatokat. A felügyelet munkatársai közlése szerint, az átvizsgált papír alapú iratokban található minősítések valószínűleg már nem védettek, azonban az iratokat egyenként megvizsgálják, és megkeresik a titkosítást elrendelő szervet, ezt követően 11 óra 14 perckor távoztak a helyszínről. A vizsgálók felhívására L Zs elmondta, hogy 2012. november 29-én 10.00 óra 10.30 körül használta utoljára a laptopot, melyen az operációs rendszer futott, ezért nem érti, miért nem működik az operációs rendszer és hova tűntek a dokumentumok. L Zs elmondta azt is, hogy 2012. november 28-án 17.00-18.00 körüli időben az ügyvezető utasítására letörölte a titkársági gépen, valamint az általa használt gépen található levelezését, 2012. november 29-én pedig az ügyvezető utasítására további, zár alá nem vett számítógépekről is letörölte a levelező rendszert. Az ügyvezető elmondta, hogy 2012. november 28-án az eljárás befejezésekor erős felindultságában arra kérte a kollégákat, hogy „minden vackot” töröljenek le a gépekről. „Vacak” alatt azt értette, ami nem szorosan a munkavégzéshez tartozik, ilyenek a magáncélú levelek, valamint az olyan régebbi iratok, amelyek nem szükségesek a tényleges munkavégzéshez. Azt nem kísértte figyelemmel, hogy melyik kollégája mit törölt le.

Kérelmezett a fenti tényállás alapján a 2014. október 14-én kelt, Vj/65-194/2012. számú végzésével a kérelmezővel szemben 1.300.000,- forint eljárási bírságot szabott ki a Tptv. 44. § (1), a 61. § (1), (3), a 65. § (2), a 82. § (1) bekezdésére, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (2), 6. § (1)-(2), 50. § (1), 61. § (4), 72. § (1) bekezdés d) pontjának df)-dg) alpontjaira hivatkozva. A bírság összegét a kérelmező 2013. évben elért nettó árbevételeből kiindulva állapította meg, ami -Ft volt.

A kérelmező felülvizsgálati kérelem alapján eljárva a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2015. március 4-én kelt 34.Kpk.46.520/2014/6. számú végzésével a kérelmezett döntését hatályon kívül helyezte és kérelmezettet új eljárásra kötelezte. A bíróság hivatkozva a felek egybehangzó nyilatkozataira, a 2012. november 28-i és 30-i jegyzőkönyvekre, valamint a kérelmező ügyvezetője és a L Zs által elmondottakra megállapította, hogy az ügyvezető 2012. november 28-án - az első rajtaütést követően - utasítást adott arra, hogy a kérelmezői számítógépekről magáncélú leveleket és olyan iratokat töröljenek le, amelyek a munkavégzéshez nem szükségesek, valamint 2012. november 29-én további, zár alá nem vett számítógépekről letörölte a levelezőrendszert. A bíróság osztotta azt a kérelmezetti érvelést, hogy az ügyvezető olyan dokumentumok törlésére adott utasítást, amelyekről feltételezhette, de legalábbis fel kellett volna tételeznie azt, hogy azokra az eljárásban még szükség lehet. A bíróság álláspontja szerint az előbbieket alapján a kérelmezett - a Tptv. 61. § (1) bekezdése értelmében - jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a kérelmező a versenyfelügyeleti eljárás során olyan magatartást tanúsított, amely a valós tényállás feltárásának megghiúsítását eredményezte. Azzal a magatartással ugyanis, hogy egy folyamatban lévő versenyfelügyeleti eljárásban a kérelmező ügyvezetője levelezések, iratok törlésére adott utasítást, mely utasításnak a munkatársak eleget tettek, függetlenül attól, hogy milyen iratok kerültek ténylegesen törlésre, a tényállás feltárásának megghiúsítását eredményezte. E körben az eljáró 34.Kpk. tanács osztotta a kérelmezett azon álláspontját, mely szerint a magáncélú levelezés és az ügyvezető által szükségtelennek tartott régebbi iratok törlésével a kérelmező megghiúsította a kérelmezett tényállás feltárási kötelezettségének teljesítését, egyúttal saját adatszolgáltatási kötelezettségét is súlyosan megszegte. A versenykorlátozó megállapodások feltárása során ugyanis nem kizárólagosan a vállalkozás üzletszerű gazdasági tevékenységéhez kapcsolódó adatok képezhetik a jogsértő magatartás bizonyítékát, ráadásul a letörölt iratok minősítését a kérelmezett nem végezhetette el, mivel a kérelmező azokat törölte a számítógépekről. Mindezek alapján

leszögezte a bíróság, hogy a már megkezdett versenyfelügyeleti eljárás során a számítógépeken lévő adatok törlése nem minősül gondos eljárásnak.

A bíróság tehát a bírság kiszabásának jogalapját megalapozottnak találta, nem találta ellenben megalapozottnak, illetve megindokoltnak a bírság összegének megállapítását, kifogásolva e körben a végzés 63-64. pontjaiban súlyosító körülményként figyelembe vett, a kérelmező terhére rótt magatartást. A bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem mondható ki, hogy a kérelmező szándékosan „akadályozta volna” a kérelmezett eljárását, amikor többször hivatkozott arra, hogy a birtokában lévő iratok, dokumentumok védett, minősített adatot, államtitkot tartalmazhatnak. A végzés e körben semmilyen indokolást nem tartalmaz. Így a bíróság álláspontja szerint nem mondható ki, hogy a kérelmező rosszhiszeműen hívta fel a kérelmező figyelmét az esetleges minősített adatvédelem megsértésének következményeire, hanem a figyelemfelhívásának lehetett alapja. Mindezek alapján a megismételt eljárásra nézve előírta annak vizsgálatát, hogy a kérelmező jóhiszeműen vagy rosszhiszeműen hivatkozott-e arra, hogy a birtokában lévő adatok államtitkoknak minősülhetnek. Előírta, hogy e vizsgálat eredményéhez képest kell kérelmezettnek megállapítania a bírság összegét, kiindulva ennek során abból, hogy amennyiben a kérelmező rosszhiszeműsége nem állapítható meg, úgy a bírság összegét csökkenteni kell. Előírta továbbá, hogy kérelmezettnek az erre vonatkozó döntését jogszabályokkal alátámasztott okszerű indokolással kell ellátnia. Erre tekintettel, e körben a kérelmezettet új eljárásra kötelezte.

A kérelmezett a megismételt eljárás során a 2015. április 29-én kelt Vj/65-315/2012. számú végzésében a kérelmezővel szemben – a korábban már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján – 1.100.000,-Ft eljárási bírságot szabott ki. Ennek indokaként a joglap tekintetében megismételte a korábbi – a bíróság által hatályon kívül helyezett – végzésében kifejtett álláspontját. A kérelmezett a jogellenes magatartás súlya körében súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a kérelmező magatartása kifejezetten, tevőlegesen és önmaga által is elismerten dokumentumok (melyek akár potenciális bizonyítékok lehettek) megsemmisítésére irányult; a kérelmező magatartása azt eredményezte, hogy a kérelmezett nem ismerhetett meg minden dokumentumot, ami az eljárás során vizsgált magatartáshoz kapcsolódhat; a törlésre irányuló magatartás kérelmező részéről történő befejezettségét; azt a tényt, hogy a kérelmező a maga részéről minden megtett annak érdekében, hogy a jogsértő magatartás bizonyítékát képező dokumentumokat semmisítsen meg; továbbá, hogy a jogsértésre, a bizonyítékok megsemmisítésére nem csupán egy nap, hanem egymást követő két napon is sor került. A felróhatóság körében súlyosító körülményként értékelte, hogy a kérelmező ügyvezetője az ügyindító végzésben foglalt tudatában rendelte el a dokumentumok törlését, s habár mind a jogi képviselőtől, mind a vizsgálóktól érdeklődhetett volna az adatok törlésének lehetséges következményeiről, ezt mégsem tette meg. A kérelmező vagyoni helyzete, jövedelmi viszonyai körében, mint súlyosító körülmény vette figyelembe, hogy nevezett az eljárási bírság kiszabására okot adó magatartást súlyos jogsérelmet vizsgáló eljárásban tanúsította. Végül a bíróság által korábban hatályon kívül helyezett végzéssel ellentétben, a felróhatóság körében nem vette figyelembe súlyosító körülményként azt a korábbiakban hivatkozott okot, hogy a kérelmező nem a tőle, mint ügyféltől elvárható jóhiszeműséggel járt el az iratok rendelkezésre bocsátása során. Ezért kérelmezett csökkentette a korábbiakban megállapított bírság összegét.

A kérelmezett rögzítette továbbá, hogy a megismételt eljárás során a 2015. április 13-án kelt Vj/65-293/2012. számú végzésében kötelezte a kérelmezőt arra, hogy 2015. április 22-ig nyilatkozzon a 2014. évi nettó árbevételének hitelesített adatairól. A felhívás alapján a kérelmező jogi képviselője a 2015. április 17-én kelt beadványában közölte, hogy a kérelmező 2014. évben -Ft nettó

árbevételt ért el. Ezzel összefüggésben kérelmezett a végzésében leszögezte, hogy a jogi képviselő által készített beadványban szereplő, semmilyen bizonyítékkal alá nem támasztott közlés nem tekinthető hiteles adatnak, így mint utolsó rendelkezésre álló hiteles adatként az eljárás alá vont által elért 2013. évi nettó árbevétel összegét vette figyelembe bírságmaximumként.

A kérelmező a döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ebben elsődlegesen indítványozta a támadott végzés hatályon kívül helyezését, illetve másodlagosan a bíróság összegének a 2014. évi nettó árbevétele alapján történő megállapítását. Kérte továbbá a kérelmezett eljárási költségekben történő marasztalását. A felülvizsgálati kérelmének jogalapjaként utalt a Ket. 1. § (2), 2. § (2), 3. § (2), 4. § (1), (5) § (1) bekezdésére, 39. §-ára, valamint a törvény 50. § (1) bekezdésére. Rámutatott, hogy a hatályon kívül helyező bírósági végzés egy új mérlegelési és indokolási szempontrendszer felállítására utasította a kérelmezettet, azzal, hogy a korábbiakhoz képest mindenképpen alacsonyabb összegű bírságot szabjon ki. Álláspontja szerint a kérelmezett ezen előírást figyelmen kívül hagyva hozta meg a döntését. Előadása szerint a kérelmezett a titkársági számítógép lefoglalásával és dr. L. Zs. nyilatkozatával kapcsolatban nem a valóságnak megfelelően állapította meg a tényállást. Kifogásolta, hogy a kérelmezett az eljárása során az erre irányuló indítványa ellenére nem hallgatta meg dr. L. Zs. t. Állította, hogy a rajtaütés során felvett jegyzőkönyv nem felel meg a jogszabályi előírásoknak. A végzés 10. pontja iratellenesen állítja, hogy nem tudtak olyan dokumentumot felmutatni, amely az ügyvezető államtitokkal kapcsolatos kijelentését alátámasztotta volna. A 17. pont valótlanul állítja, hogy az ügyvezető nyilatkozatára tekintettel ne kezdődhetett volna meg 15 óra előtt a kutatás, valójában azt a kérelmezett munkatársai bármikor megkezdhették volna, ebben sem az ügyvezető, sem pedig a Kft. munkatársai nem akadályozták. Állította, hogy a végzés 22., 23., 36., 41., 42., 63. és 108. pontjában foglaltak is valótlanok: a kérelmezett – állításával ellentétben – nem foglalta le a titkársági számítógépet, nem mentett le adatokat az ügyvezető telefonjáról, az ügyvezető nem adott utasítást a Kft. munkatársainak adatok törlésére, s ilyen cselekmény nem is történt, továbbá állítása szerint dr. L. Zs., illetve az ügyvezető nem tett olyan nyilatkozatot, mint amelyre a kérelmezett a végzésében hivatkozik. Sérelmezte, hogy a kérelmezett a végzésében nem jelölte meg, hogy konkrétan melyik számítógépeken történt a szóban forgó adattörlés. Vítatta a végzés azon megállapítását, mely szerint az ügyvezetőnek tudnia kellett volna, hogy a későbbiekben a helyszíni vizsgálat folytatódhat és kérelmezett további adatokat foglalhat le. Erre vonatkozó tájékoztatást a kérelmezettet által felvett jegyzőkönyvek nem tartalmaznak. Kifogásolta, hogy a kérelmezettől annak ellenére sem kapta meg maradéktalanul az ügy iratainak másolatát, hogy az ehhez szükséges illetéket megfizette, így jelenleg 1472 oldal hiányzik. Kifogásolta, hogy a kérelmezett a hozzá intézett kérdésekre, így például, hogy mely napon, mely munkatársai jártak el, nem adott választ. Sérelmezte, hogy a kérelmezett a 2015. április 17-én kelt beadványában foglaltakat a megismételt eljárás során nem vette figyelembe.

Támadta a végzés amiatt is, mert álláspontja szerint a kérelmezett helytelenül járt el, amikor a végzés 123-127. pontjában a kiszabandó bírságot a 2013. évi nettó árbevétel alapján állapította meg, illetve amikor a 2014. évi nettó árbevételre vonatkozó bejelentését nem fogadta el hitelérdemlő közlésnek. Mindezek kapcsán előadta, hogy a kérelmezett a Vj/65-293/2012. számú végzésében hívta fel a „2014. évi nettó árbevétele hiteles adatainak közlésére”. Leszögezte, hogy a végzés az indokolásában semminemű előírást vagy figyelemfelhívást nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy e közlésnek milyen módon és milyen dokumentáltság mellett kell megtörténnie. Hozzáfűzte, hogy 2013. évi árbevételre vonatkozó közlését sem támasztotta alá semmilyen okirattal, azt ennek ellenére a kérelmezett mégis elfogadta. Érvelése szerint, ha a kérelmező az adatszolgáltatást nem

találta hitelt érdemlőnek, úgy e kérdésben hiánypótlásra kellett volna felhívnia. Sérelmezte, hogy az adatközlésre vonatkozó felhívás nem tartalmazott utalást a Tpvt. 78. § (2) bekezdésében foglaltakra. Álláspontja szerint a Tpvt. 78. § (1b) és (2) bekezdésének egybevetése alapján megállapítható, hogy a bírság összegét elsődlegesen a végzés meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevétel alapján kell megállapítani, s nem a korábbi évek árbevétele alapján. Állította, hogy az adatközlést megelőzően egyeztettek kérelmező képviselőjével, aki javasolta, hogy az ügyvezető adjon egy cégszerűen aláírt levelet, melyben nyilatkozik arról, hogy a beszámoló elkészítése folyamatban van, de a 2014. évre vonatkozó nettó árbevétel már nem fog változni és közölje annak összegét. Ennek megfelelően jártak el. Állításának alátámasztására csatolt a könyvelését végző cég munkatársának a nyilatkozatát, valamint az egyszerűsített éves beszámolóját

A kérelmező álláspontja szerint a kérelmezett az eljárása során megsértette a tisztességes eljárás követelményét, ennek kapcsán utalt alkotmánybíróági határozatra. Becsatolta dr. L. Zs írásbeli nyilatkozatát, melyben nevezett cáfolja, hogy őt az eljáró vizsgálók az eljárás során nyilatkoztatták volna. Hangsúlyozta, hogy a rajtaütés során teljesen szabad mozgást biztosítottak az eljáró vizsgálóknak, pusztán arra hívták fel a figyelmüket, hogy valószínűleg minősített dokumentumok is találhatóak a helyszínen, és nem kívánnak asszisztálni ahhoz, hogy esetleg titoksértéssel kapcsolatos jogellenes cselekményre kerüljön sor. Végül megjegyezte, hogy nem tudja értelmezni a végzésben lévő „számítógépen lévő adatok törlése” kitételt, hiszen a számítástechnikában kevésbé járatos ember is nyilvánvalóan tudja, hogy egy laikus által történő egyszerű adattörlés során törölt adat visszaállítása egy szakember számára nem jelent kihívást.

A kérelmezett az ellenkérelmében indítványozta a felülvizsgálati kérelem elutasítását a támadott végzés helyes indokaira tekintettel, egyben kérte eljárási költség megállapítását. A bírság összege kapcsán állította, hogy a kérelmező nem a hiánypótlási felhívásban foglaltaknak megfelelően közölte a 2014. évi nettó árbevételét. Az adatszolgáltatás csak annyit tartalmazott, hogy „Az ÉTER-1. Kft. 2014. évi nettó árbevétele ,Ft.”. Ebben nem volt utalás arra, hogy a beszámoló elkészítése még folyamatban van és hogy az árbevétel már nem fog változni, vagy hogy annak kapcsán bármilyen egyeztetésre sor került volna. A kérelmezett megítélése szerint, ha volt is ilyen telefonbeszélgetés, az legfeljebb azt erősíthette meg az eljáró versenytanács tagban, hogy annak időpontjában sem volt még hiteles 2014. évi adata a kérelmezőnek. Ennél fogva semmi nem utalt arra, hogy az adatszolgáltatásban foglalt adat hitelesnek lenne tekinthető. Szemben a 2013. évi, azaz a végzés meghozatalakor utolsó hitelesen lezárt üzleti évnek tekinthető évre vonatkozó beszámolóban foglalt nettó árbevételei adattal, amelynek hitelességét sem a határozat, sem a korábbi, eljárási bírságot kiszabó végzés tekintetében nem vonta kétségbe a kérelmező.

A felülvizsgálati kérelem **nem alapos.**

A bíróság a kérelmezett végzését a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knptv.) 3. §-a alapján vizsgálja felül.

A Knptv. 1. § (2) bekezdése szerint az e törvényben szabályozott közigazgatási nemperes eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye.

A Knptv. 4. §-a értelmében a közigazgatási nemperes eljárásokban a Pp. XX. fejezetének szabályai - az ezen, valamint külön törvényben foglalt, továbbá a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból

fakadó eltérésekkel - megfelelően irányadók.

A bíróság a kérelmezetti végzést a Ket. 109. §-a, valamint a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a felek által csatolt nyilatkozatok, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A bíróság mindenekelőtt kiemeli, hogy a fent kifejtetteknek megfelelően a jelen nemperes eljárás tárgyát képező versenyfelügyeleti ügyben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 34.Kpk.46.520/2014/6. számon már hozott döntést: a kérelmezett eljárási bírságot megállapító végzését a fenti írtak szerint hatályon kívül helyezte, egyben a kérelmezettet új eljárásra kötelezte. A bíróság e végzésében – a kérelmezett álláspontjával egyezően – egyfelől megállapította az adattörlés és a tényállástisztázás akadályozása miatt a kérelmező jogsértő magatartását, s ezzel a bírság jogalapját, másfelől nem fogadta el a kérelmezett által kiszabott bírság összegét, kifogásolva a figyelembe vett súlyosító körülményt. Az új eljárásra kötelezés is erre vonatkozott, hogy ti. a kérelmezettnek azt kellett vizsgálnia, hogy a kérelmező államtitoksértés veszélyére történő hivatkozása rosszhiszeműnek minősül-e, ha ugyanis nem, akkor a bírság összegét csökkenteni kell.

A Ket. 109. § (4) bekezdése értelmében a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el.

Ebből következően és figyelemmel az előbb írtakra a kérelmezettnek a megismételt eljárás során a bírság jogalapját, illetve az e körbe tartozó kérdéseket már nem kellett vizsgálnia, hiszen ezt a bíróság a végzésével eldöntötte, hanem kizárólag a bírság összegére vonatkozóan kellett a bizonyítást lefolytatnia, ennek esetében is a kérelmező fent említett ok miatti rosszhiszeműségét, vagy annak hiányát kellett vizsgálnia. Ugyanebből az is következik, hogy a bíróságnak a felülvizsgálati eljárás során szintén csak azt kellett vizsgálnia, hogy a kérelmező az új eljárásra kötelező végzésben foglaltaknak az ott előírtak szerint eleget tett-e, így hogy vizsgálta-e a kérelmező rosszhiszeműségét, s hogy a vizsgálat eredményének figyelembevételével, okszerű mérlegelés alapján hozta-e meg a végzését. Nem kellett ellenben vizsgálnia a bírság kiszabásának jogalapját, illetve az e körbe tartozó kérdéseket, miután erről a bíróság korábban már döntött.

Az új eljárásra kötelezés esetén vizsgálandó kérdésekkel, illetve a megismételt eljárásban hozott döntés felülvizsgálatával kapcsolatban a Kúria a Kfv.V.35.578/2014/10. számú ítéletében rámutatott arra, hogy a „hatóságot a Ket. 109. § (4) bekezdése értelmében (...) köti a közigazgatási ügyben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása, a megismételt eljárásban és a döntéshozatal során kizárólag ennek megfelelően járhat el. A megismételt közigazgatási eljárás eredményeként hozott határozat kapcsán pedig a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az megfelel-e vagy sem az ezt elrendelő ítéletbe foglalt iránymutatásnak (KGD2014.138.). A Ket. 109.§ (4) bekezdésének sérelmével meghozott új döntés a Ket. 121. § (1) bekezdés f) pontja értelmében semmis, ezért a megismételt közigazgatási hatósági eljárás eredményeként hozott új közigazgatási döntésekkel szemben kezdeményezett bírósági felülvizsgálat során a bíróságnak hivatalból is vizsgálnia kell a Ket. 109. §(4) bekezdésének érvényesülését. A felperes(ek) keresete is csak a korábbi – új eljárásra kötelezést kimondó – ítéletben foglaltak teljesítésével összefüggésben releváns. A bíróság által elrendelt új eljárás eredményeként hozott határozatot támadó perben tehát a korábbi közigazgatási határozattal szemben újabb jogszerűségi kifogások nem hozhatók fel

(KGD2010.64., BH2009.31., KGD2013.194.). A megismételt közigazgatási eljárásban az ügyben hozott korábbi jogerős ítélet iránymutatásának megfelelő eljárást jogszerűnek kell tekinteni (KGD2010.166.)”.

Mindezt figyelembe véve a bíróság a nemperes eljárás során nem vizsgálta a kérelmezőnek a bírságot megállapító végzés jogalapját támadó kifogásait, így a számítógépek lefoglalásával, tényállás megállapításával, adatok törlésével, dr. L. Zs., illetve az ügyvezető nyilatkozatával, jegyzőkönyv felvételével, a jegyzőkönyvek tartalmi-formai megfelelőségével, valamint a rajtaütés lebonyolításával kapcsolatos állításait. Nem képezte a jelen nemperes eljárás tárgyát annak vizsgálata sem, hogy a kérelmező megkapta-e hiánytalanul az ügy iratairól kért másolatokat, avagy nem, ennek a kérdésnek az eldöntése ugyanis a másolat kiadása iránti eljárásra tartozik. Nem állapítható meg jogsértés amiatt sem, mert a kérelmezett nem adott helyt a kérelmező tanúmeghallgatásra vonatkozó indítványának, miután a kért tanúmeghallgatásnak a bírság jogalapja tekintetében lett volna jelentősége, ez azonban a megismételt eljárásban az előbb írtak szerint már nem volt vizsgálható. Ennek megfelelő a nemperes eljárásban sem volt jogi relevanciája a kérelmező által a nemperes ügy irataihoz becsatolt tanúnyilatkozatnak. Nem állapítható meg jogsértés amiatt sem, mert a kérelmező állítása szerint a kérelmezett a tájékoztatáskérésére nem adott választ, miután az említett tájékoztatás kérés szintén a támadott végzés jogalapját érintette (eljáró vizsgálók személye), illetve kérelmező nem jelölt meg olyan, a kérelmezett által meg nem válaszolt kérdést, amit a megismételt eljárás körében értékelni lehetett volna. A kérelmező 2015. április 17-én kelt beadványa kapcsán szintén leszögezendő, hogy mivel a megismételt eljárásban a kérelmezettnek a jogalapot már nem kellett vizsgálnia, így az erre vonatkozó nyilatkozat figyelmen kívül hagyásával nem követett el jogsértést.

A bíróságának a nemperes eljárás során tehát azt kellett vizsgálnia, hogy kérelmezett az új eljárásra kötelező végzésben előírtaknak megfelelően a kérelmező államtitoksértésre hivatkozása kapcsán vizsgálata-e nevezett rosszhiszeműségét, illetve e vizsgálat eredményének megfelelő döntést hozott-e. A támadott végzésben foglaltak szerint a kérelmezett nem állapította meg a kérelmező rosszhiszeműségét az említett ok miatt, mondván a rajtaütési jegyzőkönyvekből a kérelmező szubjektív szándékára vonatkozó információk nem derülnek ki, azok nem rekonstruálhatók. Erre tekintettel a korábban megállapítottakhoz képest mérsékelte a pénzbírság összegét. Ez tehát azt jelenti, hogy a kérelmezett az új eljárásra kötelező végzésben foglaltaknak eleget tett, annak megfelelően járt el. Vagyis a kérelmezett – a kérelmező állításával ellentétben – az új, bírságot megállapító végzésével nem sértett meg a bíróság fent hivatkozott végzését, illetve az abban előírtakat, továbbá nem sértette meg a Ket. kérelmező által hivatkozott rendelkezéseit sem.

A megismételt eljárás során új, a bíróság által korábban el nem bírált körülményként merült fel a bírság legmagasabb összegének meghatározása. A kérelmezett a korábbi bírságot megállapító határozatban a kérelmező 2013. évi nettó árbevételét vette alapul az említett összeg meghatározása során. A megismételt eljárásban azonban felhívta a kérelmezőt a 2014. évi nettó árbevétele hitelesített adatainak közlésére, majd miután erről a kérelmező jogi képviselője, az állítását igazoló megfelelő okirat hiányában nyilatkozott, nem fogadta el hitelesnek az adatközlést és a 2013. évi nettó árbevételt vette alapul a bírság kiszabása során. A kérelmező a felülvizsgálati kérelmében vitatta a kérelmezett eljárásának jogszerűségét.

A kérelmezett a Vj/65-293/2012. számú végzésében arra hívta a kérelmezőt, hogy a 2014. évi nettó árbevétele hitelesített adatait közölje. Ennek a követelménynek nem tesz eleget a kérelmező 2015. április 17-én kelt válaszlevele, melyben a jogi képviselő – számviteli, vagy bármely egyéb okirat

csatolása nélkül – írásban bejelentette a kért adatot, hiszen a szóban forgó irathoz e formában semmiféle plusz bizonyítóerő nem kapcsolódik, márpedig az adatközlés „hiteles” voltára történt utalás egyértelműen e követelményt fejezte ki. Ez jelenik meg a kérelmezett által hivatkozott 5.K.30.983/2012/6. számú ítéletben is, amely döntést – annak általános érvényű tartalmára tekintettel – a bíróság a jelen ügyben is irányadónak tekintett, függetlenül attól, hogy a szóban forgó ítélet milyen tárgyú eljárásban született. A bíróság leszögezi, hogy a hiteles adatok közlése a kérelmező érdeke volt, aki jogi képviselővel járt el, így tisztában kellett lennie azzal, hogy mit jelent a kérdéses adat hiteles közlése, mégsem teljesített e kötelezettséget, ezek után kérelmezett nem követett el mulasztást azzal, hogy nem hívta fel a kérelmezőt a hiányzó dokumentumok benyújtására. Szintén megalapozatlan a kérelmező arra való hivatkozása, hogy a hiánypótlásra felhívó végzésben nincs utalás a közlés módjára, illetve dokumentáltságára vonatkozóan, továbbá nincs utalás a Tpv. 78. § (2) bekezdésére, a kérelmező ugyanis az előbb írtaknak megfelelően jogi képviselővel járt el, így e követelményekkel, illetve jogszabályi előírásokkal tisztában kellett lennie. Kétségtelen tény, hogy a Tpv. 78. § (1b) és (2) bekezdéséből főszabály szerint az következik, hogy a bírság összegét a megelőző üzleti évre vonatkozó nettó árbevétel alapján kell meghatározni, esetünkben azonban a fent írtaknak megfelelően ez hiányzott, így a kérelmezett a (2) bekezdésben lévő kiegészítő szabály alapján jogszerűen vette alapul a 2013. év nettó árbevételét, ami a korábbi bírságnak is az alapját képezte, s amit a kérelmező korábban nem vitatott. A fent írtakon nem változtat az sem, hogy a kérelmező könyvelője beszélt-e az adatszolgáltatás tartalmáról, illetve formájáról az eljáró versenytanács taggal, lévén a kérelmezett képviselője sem adhat felmentést a Tpv.-ben és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvényben foglalt előírások teljesítése alól.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a kérelmező felülvizsgálati kérelme megalapozatlan, ennek következtében a támadott végzés felülmérlegelésére sem indoka, sem jogszabályi lehetősége nem volt, így a felülvizsgálati kérelmet elutasította.

A bíróság a kérelmezett részére a nemperes eljárásban költséget nem állapított meg, figyelemmel arra, hogy ügyvédi, illetve jogtanácsosi képviselet hiányában a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 75. § (2) bekezdésében foglalt készkiadás és munkadíj nem volt érvényesíthető, a Pp. 75. § (3) bekezdése szerint a kérelmezettnek útiköltsége és keresetkiesése pedig - a felek jelenlétével megtartott tárgyalás hiányában, a nemperes eljárás jellegéből fakadóan - nem merült fel.

A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 62. § (1) bekezdés *r)* pontja alapján feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről az Itv. 37. § (1) alapján rendelkezett, a mértékét pedig a törvény 43. § (7) bekezdése alapján állapította meg.

A végzés ellen a Knptv. 3. § (4) bekezdése alapján további jogorvoslatnak helye nincs.

B u d a p e s t, 2015. év szeptember hó 25. napján

dr. Oláh Zsolt s. k.
bíróági titkár